Flama de foc i vent

Per MariaS el dl., 10/06/2019 - 20:24

Ja fa més d'una lluna que hem tornat a casa. Des d'aquell dia del núvol, no ha aparegut més, l'Amic. Potser sí que va marxar cap al Regne. "Estaré amb vosaltres", va dir-nos. Com s'ho farà?

Els romans i els sacerdots volen esborrar el rastre de Jesús. Però, d'amagatotis, seguim trobant-nos tota la colla. Maria, els pescadors, Mateu, la magdalena, Salomé, Joana, Llàtzer i les germanes... Jo també hi soc. La mare m'hi deixa anar perquè diu que els meus germans s'espavilen més. Però jo sé que és perquè el pare li va dir que Jesús comptava amb mi. Maria, la magdalena sempre se'm posa de costat i em dona la mà. Però res a veure amb aquell divendres de la creu!

Quan ens trobem fem memòria de coses que ens va explicar, o recordem moments que vam viure plegats. Maria sempre comença amb una cançó per lloar Déu i tots ens hi afegim (el pare només ho fa veure... és una sort perquè si cantés hauríem de córrer!). Cantar és una manera d'estar junts. Després de la cançó sovint fem silenci. Fora hi ha la canalla. Els meus germans i altres menuts, que sempre corren, o es barallen. A vegades els escolto i em peto de riure quan es fan la punyeta. A vegades aconsegueixo entrar en el silenci de dins. Sembla màgic, perquè em trasllado a la llum d'aquell diumenge del sepulcre.

També ens posem al dia, d'aquells qui se'ns apropen per preguntar sobre què ha passat, amb Jesús. Nicodem, Lluc, Cleofàs, aquell cec que ja hi veu... Volen estar al cas de les novetats, ells també senten al cor tot el que Jesús ens va ensenyar.

Després el meu pare es posa dret i ens demana que preguem junts, repetint el que Ell ens va ensenyar. I diem Pare-Mare nostre que estàs al cel... Ho fem poc a poc, com si masteguéssim les paraules. Algun cop ens emocionem en els records i ens venen ganes de plorar...

Sempre se'ns fa tard i acabem menjant abans de tornar cadascú a casa seva. Aleshores traiem el que portem al sarró i ho posem sobre la taula. És una joia, un mannà del cel. Una vegada Salomé va portar pa de figues: per llepar-se'n els dits!

Avui ens hem reunit i Maria ha entonat la cançó per estar junts, en comunió. Però... què és aquest rebombori? Els menuts?

S'ha aixecat un vent sobtat que entra per tots els forats de la casa! Un vent que bufa però no s'emporta res. Un vent que fa olor d'aquella brasa a ran de platja. Aquest aire fa dibuixos, semblen onades suspeses del sostre. Cada onada es transforma en una llengua de foc que penja sobre els nostres caps uns instants. Més que esverar-me, em fascino perquè m'adono que aquesta olor de brasa és la mateixa olor de la platja. És una taca de foc que sembla que ens emborratxi. Ens mirem els uns als altres i els dic convençuda:

-És Ell, és Ell! No us espanteu, és Ell!

Maria, plena de gràcia, respon:

-Escolteu la Shaina, té raó. Acolliu aquesta flama. El meu fill va dir que tornaria... Digueu-li que sí, obriu les portes del vostre cor! Aquesta és la Força i la Pau per anar pel món.

El pare i la mare em miren esclatants d'emoció, Joan abraça a Maria. Tots nedem en aquesta fragància que ens arrossega cap a fora, al carrer. Ha vingut gent de tot arreu, encuriosida pel soroll. Ens hi apropem i intentem explicar-los tot això tan meravellós que ha passat. L'Amic a tornat en una flama de vent i foc per donar-nos Força i Pau. Voleu seguir-lo?